

המעיל הקסום

כתבה רות סיבורט
צייר יואל סניידר

"נכון" ענתה סבתא "גשם ופיקניק לא
הולכים ביחד".
חנה לקחה את הסופגניות המסוכרות,
שעבדה עליהן כל כך קשה יחד עם
סבתא.
"גשם לא מועיל גם לסופגניות" אמרה.

חנה הביטה דרך החלון של בית סבתא
על העננים השחורים.
"אני מקווה שלא ירד גשם, סבתא"
אמרה.
"זכרי מה אמר לך סבא" אמרה סבתא
"קצת גשם רק משפר את הכל."
"אבל לא את הפיקניק של בית הספר"
אמרה חנה.

"מעיל קסום?" שאלה חנה.
"זה המעיל הארוך, אפור כמו ענן,
שתלוי שם ליד הדלת" אמרה סבתא.
כחץ מקשת רצה חנה לקחת את
המעיל.

סבתא שמה
אצבע על סנטרה
"אני חושבת
שאולי תוכלי.."
מלמלה.

"מה?" קראה חנה.
"לא" אמרה סבתא "את צעירה מדי."
"אבל אמרי לי!"
"חשבותי" אמרה סבתא "על המעיל
הקסום של סבא."

היא לקחה את
קופסת
הסופגניות, רצה
החוצה וקראה
על ענני הגשם
"תסתלקו!"

מיד רוח נשבה
לרגליה. הרוח
הרימה את שולי

המעיל של סבא ועלתה לשמיים. היא
עברה דרך העננים ומיד הופיעו שמיים
כחולים.

"את המעיל קיבל סבא ממלח אחד,
לפני הרבה זמן" סיפרה סבתא
"מי ששובש אותו יכול לשלוט במזג
האוויר."

חנה לבשה את המעיל "אוי, מעילים
קסומים כבדים מאוד."

חנה שמה את
הסופגניות על
השולחן.
"נרוץ" קראה
יעל. חנה
רצתה לרוץ
אחרי יעל אבל
המעיל הסתבך
בין רגליה.

"תוכלי לרוץ טוב יותר בלי המעיל"
אמרה גברת שטורם, המורה.

"זה עובד" שרה
חנה.
"חכי!" קראה
סבתא, אבל חנה
הייתה כבר רחוק
מדי ולא שמעה.

"מחבואים" קראו הילדים "המורה
מחפשת!"

חנה הסתתרה אחרי עץ, אבל
המעיל הקסום של סבא בלט בצד
וגברת שטורם מצאה אותה מיד.

חנה הביטה בשמיים הכחולים. היא
פתחה את הכפתור העליון של המעיל
ורוח התחילה לנשוב שוב. היא פתחה
את הכפתור השני והרוח גברה. היא
פתחה כפתור שלישי וענן שחור כיסה
את השמש.

"לא, אני ממילא לא אוהבת מרוצים"
אמרה חנה וכפתרה את המעיל.
השמש זרחה שוב.

היא פתחה את כל הכפתורים של
המעיל ופשטה אותו. הרוח הנשבה
סביב רגליה והתרוממה לשמיים.
עננים שחורים כיסו את השמש וטיפות
גשם ראשונות התחילו לרדת.
"כולם לחדר ההתעמלות" קראה גברת
שטורם. הילדים תפסו את הצלחות
שלהם ורצו פנימה.

הגיע זמן הארוחה. לחנה היה כל כך
חם במעיל של סבא שהבטן התחילה
לכאוב לה. היא לא אכלה דבר.
"לעזאזל מעיל הקסום הזה" אמרה
"מה טעם בפיקניק בלי משחקים ובלי
אוכל."

חנה תלתה את המעיל של סבא על או בדלת.
"מי רוצה להתחרות בריצה?" קראה יעל.
"אני רוצה!" אמרה חנה ורצה כמו חץ מקשת.